

Efter 2. behandling henvist til fornyet udvalgsbehandling.

Nærværende lovforslag blev fremsat i folketingsåret 1974-75, 1. samling, men nåede ikke at blive færdigbehandlet som følge af udskrivningen af folketingsvalg (se 1. samling, A. II. nr. 52).

Lovforslaget går ud på, at begravelsesloven fra 1907 og ligbrændingsloven fra 1950 afløses af en *fælles lov om begravelse og ligbrænding*.

Loven bygger på det hovedsynspunkt, at der på dette område bør gælde retsregler, der er så enkle og klare, at deres anvendelse i praksis skaber færrest mulige komplikationer. Dette er bl. a. søgt opnået gennem udformning af *ensartede regler om betingelserne for ligbrænding og borgerlig begravelse*. Efter disse regler skal *afdødes ønske* være afgørende for, om liget skal begravnes eller brændes, og om en præst skal medvirke ved begravelseshandlingen, uden at der stilles særlige krav til ønskets form. Reglerne om borgerlig begravelse gælder såvel medlemmer af folkekirken som medlemmer af andre trossamfund. Hvis afdøde ikke direkte eller indirekte — f. eks. gennem medlemskab af en ligbrændingsforening eller et trossamfund — har tilkendegivet noget ønske, overlades afgørelsen til de pårørende.

Lovforslaget blev ved udvalgsbehandlingen ændret væsentligt.

Udvalget stillede bl. a. ændringsforslag om, at det alene er *sognepræsten* på afdødes bopælssted, der er *begravelsesmyndighed*, samt at *begæring* om begravelse eller ligbrænding fremsættes overfor begravelsesmyndigheden enten ved personlig henvendelse eller ved brug af en særlig blanket.

Mellem 2. og 3. behandling behandlede udvalget påny de foretagne ændringer i lovforslaget, hvilket medførte, at kristeligt folkeparti stillede ændringsforslag til 3. behandling, gående ud på at tilbageføre lovforslaget til dets oprindelige form. — Disse ændringsforslag blev forkastet.

Lovforslaget blev herefter vedtaget med 115 stemmer, medens 12 (KrF, DKP og VS) tilkendegav, at de hverken stemte for eller imod.